

לְהַתְּחַבֵּר כָּל הָאוֹתִיּוֹת עִם ה"א,
וְנִקְרָא אִתָּהּ, וְעַל זֶה (נחמיה ט)
וְאִתָּהּ מְחִיָּה אֶת כָּלֶם. אֵת - סוּד
אֲדָנִי וְכֵךְ נִקְרָא. הַשָּׁמַיִם - זֶה
יְהוָה סוּד עֲלִיּוֹן.

וְאִתָּת - תְּקוּן זָכַר וְנִקְבָּה. וְאִתָּת
- סוּד וַיהוָה, וְהַכֵּל אֶחָד. הָאָרֶץ
- זֶה אֱלֹהִים כְּדָגְמַת עֲלִיּוֹן,
לְעֲשׂוֹת פְּרוֹת וְאִבִּים. שֵׁם זֶה
כָּלוּל בְּשִׁלְשָׁה מְקוֹמוֹת, וּמִשֵּׁם
נִפְרָד שֵׁם זֶה לְכַמָּה צְדָדִים. עַד
כָּאֵן סוּד שֶׁל סֵתֵר הַסִּתְרִים
שֶׁחֻקָּק וּבִנְיָה וְהַעֲמִיד בְּדַרְךְ נִסְתָּר
בְּסִתְרֵי שֶׁל פְּסוּק אֶחָד. מִכָּאֵן
וְהִלָּאָה:

מִשְׁנָה. קְשָׁרִים רַמִּים, שָׁרִים
מוֹשְׁלִים בְּמִמְשָׁלָה, קָרְבו
וְשִׁמְעוּ. מִי מִכֶּם שֶׁעָלָה וַיֵּרֵד, מִי
כִּנְסָ רִיחַ בְּיָדוֹ, יָקוּם וַיִּדַע, בְּשַׁעֲרֵה
שֶׁעָלָה בְּרִצּוֹן שֶׁל הָרֹאשׁ הַלְבָן
לְעֲשׂוֹת כְּבוֹד לְכַבוֹדוֹ, עָלָה אֹר
אֶחָד נִסְתָּר בְּרֹאשׁ שֶׁל הַכֵּל, נֹשֵׁב
בָּהּ וְהוֹצִיא קְלָפוֹת מְאִירוֹת
מִתְחַבְּרוֹת הַכֵּל כְּאֶחָד, וְעָלוּ
וַיֵּרְדוּ וְנַעֲשֶׂה הַכֵּל אֶחָד, וְאוֹתוֹ
אֹר נִסְתָּר כְּשֶׁנֹּשֵׁב בָּהּ וְהָאִיר
נִקְרָא אֶהְיֶה. אוֹתוֹ אֹר עָלָה
וַיֵּרֵד וַיִּזְרַק נִיצוּצוֹת וְנֹשֵׁב בָּהּ,
וְהוֹצִיא כַח טְמִיר אֶחָד, וְנִקְרָא
שְׁמוֹ אֲשֶׁר אֶהְיֶה. בְּחֻקֵּי
טְמִירָה וְנִסְתָּרָתָּ, אוֹתָם קְלָפוֹת
מְאִירוֹת שֶׁהִתְחַבְּרוּ מִתּוֹךְ סֵלַע
אֶחָד נִסְתָּר, יֵצְאוּ בְּחֻקֵּי כַח
שֶׁל אוֹתוֹ אוֹת עֲלִיּוֹן, וְנִקְרָא
יְהוָה.

עוֹד נֹשֵׁב בָּהּ וְהוֹצִיא זִיקִים
נוֹצְצִים זוֹרְקִים לְכָל עֵבֶר,
וְהוֹצִיא כַח אֶחָד טְמִיר שְׂנוּצֵץ
לְכָל צֵד וְנִקְרָא א"ל. עוֹד אוֹתוֹ
אֹר טְמִיר נִסְתָּר נֹשֵׁב בָּהּ, וְעָלָה
וַיֵּרֵד וְעָלָה בְּאֶלֶף וּמֵאֵתִים
קְשׁוּרִים שֶׁל אֵשׁ, וְהוֹצִיא כַח
אֶחָד טְמִיר וְנִקְרָא אֱלֹהִים, וְזוֹ
הַגְּבוּרָה. מִזֶּה מִתְפַּשְׁטִים כַּחוֹת

לְבַתֵּר אֶתּוֹסֶף ה"א לְאֶתְחַבְּרָא כְּלֵהוּ אֶתּוֹן
בֵּה"א וְאֶתְקַרֵי אִתָּהּ. וְעַל דָּא (נחמיה ט) וְאִתָּת
מְחִיָּה אֶת כָּלֶם. אֶת רְזָא אֲדָנִי וְהַכִּי אֶקְרִי.
הַשָּׁמַיִם דָּא יְהוָה רְזָא עֲלָאָה.

וְאִתָּת תְּקוּנָא דְכַר וְנוֹקְבָא. וְאִתָּת רְזָא
וַיהוָה, וְכִלָּא חַד. הָאָרֶץ דָּא אֱלֹהִים
כְּגוּוּנָא עֲלָאָה לְמַעַבְד פִּירִין וְאִיבִין. שְׁמָא דָּא
כְּלִילָא בְתִלְת דְּוִכְתִּי, וּמִתְמָן אֶתְפָּרֵשׁ שְׁמָא דָּא
לְכַמָּה סְטָרִין. עַד הָכָא רְזָא דְסִתְרָא דְסִתְרִין
דְּגָלִיד וּבְנֵי וְקִיִּים בְּאַרְח סְתִים בְּסִתְרָא דְחַד
קָרָא. מִכָּאֵן וְלִהְלָאָה.

השלמה מההשמות (סימן ב)

מִתְנִיתִין קְטוּרֵי רַמָּאֵי הוֹרְמָנִי דְבוּרֵינִי
קָרִיבוּ שְׁמַעוּ מָאן מִנְכוּן דְסָלִיק
וְנַחֲתִית מָאן פְּנֵשׁ רוּחָא בִידוּי יָקוּם וַיִּנְדַע
בְּשַׁעֲרָא דְסָלִיק בְּרַעוּתָא דְרִישָׁא חִיּוּרָא
לְמַעַבְד יִקְרָא לִיקְרִיָּה סָלִיק חַד טְהִירוֹ סְתִימוֹ
בְּרִישָׁא דְכִלָּא נֹשֵׁב בָּהּ וְאַפִּיק קוּמְרִין טְהִירִין
מִתְחַבְּרִין כְּחַד כִּלָּא וְסָלִיקוּ וְנַחֲתוּ וְאֶתְעַבִּיד
כִּלָּא חַד וְהָהוּא טְהִירוֹ סְתִימוֹ כַּד נֹשֵׁב בָּהּ
וְאַנְהִיר אֶקְרִי אֶהְיֶה הָהוּא טְהִירוֹ סִלְקָא
וְנַחֲתָא וְזִרִיק זִיקִין נְצִיצִין וְאַנְשִׁיב בָּהּ וְאַפִּיק
חַד חִילָא טְמִירָא וְאִיקְרִי שְׁמִיָּה אֲשֶׁר אֶהְיֶה
בְּגִלְפּוֹ טְמִיר וְסְתִים אֵינוֹן קוּמְרִין טְהִירִין
דְּאֶתְחַבְּרוּ מִגּוֹ חַד טְיִנְרָא סְתִים נְפָקִי בְּגִלּוּפָא
בְּחִילָא דֵהָהוּא טְהִירוֹ עֲלָאָה וְאִיקְרִי יְהוָה.

תוֹ נֹשֵׁב בָּהּ וְאַפִּיק זִיקִין נְצִיצִין זִרְקִין לְכָל
עֵיבֶר וְאַפִּיק חַד חִילָא טְמִירָא נְצִיץ
לְכָל סֵטֵר וְאִיקְרִי א"ל. תוֹ הָהוּא טְמִירָא
טְהִירוֹ סְתִים נֹשֵׁב בָּהּ וְסִלְקָא וְנַחֲתָא וְסָלִיק
בְּאֶלֶף וּמֵאֵתִין קִיטוּרִין דְּנוּרָא וְאַפִּיק חַד חִילָא
טְמִירָא וְאִיקְרִי אֱלֹהִים וְדָא גְבוּרָה. מִהָאֵי
מִתְפַּשְׁטֵן חִילִין טְמִירִין לְהִטִּין לְכָל סֵטֵר

טמירים לזהטים לכל צד, מהם שמתקנים בתקונים יפים, ומהם שמתקנים בתקונים אחרים.

עוד נשב בה והוציא כח טמיר אחד שנקרא 'הו"ה', מדת רחמים, ונקרא שמים. ועומד בין שני חילות שנקראים צבאות. מזה יצאו כל החילות וכל המחנות העליונים, כל אחד ואחד למינו לקים ולהנהיג את העולמות, עליו כתוב (תהלים פד) ה' צבאות אשרי אדם בוטח בך: בראשית, ברא שית, מקצה השמים ועד קצה השמים, ששה צדדים שמתפשטים מסוד עליון בהתפשטות [נ"א משלש נקודות] שברא מתוך נקדה ראשונה. ברא התפשטות של נקדה אחת שלמעלה. וכאן נחקק סוד השם של ארבעים ושנים אותיות.

(דניאל יב) והמשפלים יזהרו, כדגמת תנועות [נ"א טעמים] שמנגנות, ובנגון שלהם הולכים אחריהם אותיות ונקודות ומתנענעים אחריהם, כמו חלים אחרי מלכם. הגוף אותיות, והרוח נקודות. כלם נוסעים במסעותיהם אחר התנועות ועומדים במקומם. כשנגון הטעמים נוסע, נוסעות האותיות והנקודות אחריהם. כשהוא פוסק, הם אינם נוסעים ועומדים במקומם.

והמשפלים יזהרו - אותיות ונקודות. פזהר - נגון הטעמים. הרקיע - התפשטות הנגון כמו אלה שמתפשטים בהתפשטות והולכים בנגון. ומצדיקי הרבים - אותם פסוקי הטעמים שפוסקים במסעותיהם, שבגלל כך נשמע הדבר. יזהירו אותיות ונקודות, ומאירים כאחד במסעות בסוד של סתר במסע כאותם שבילים נסתרים. מזה

מנהון די מתקנן בתיקוני יאות ומנהון די מתקנן בתיקוני אחרא.

הו נשיב בה ואפיק חד חילא טמירא דאיתקרי יהו"ה מדת רחמים ואקרי שמים, וקיימא בין תרין חילין דאיקרון צבאו"ת מהאי נפקן (נפקו) כל חילין וכל משיריין עילאין כל חד וחד לזניה לקיימא ולהנהגא עלמין עליה פתיב (תהלים פ"ד) יי צבאות אשרי אדם בוטח בך: (עד כאן מההשמעות) בראשית, ברא שית, מקצה השמים ועד קצה השמים, שית סטריין דמתפשטן מרזא עלאה באתפשטותא (נ"א משלש נקודות) דברא מגו נקודה קדמאה. ברא אתפשטותא דחד (נ"א מנו) נקודה דלעילא. והכא אגליף רזא שמא דארבעין ותריין אתוון:

והמשפלים יזהירו, (דניאל יב) פגוונא דתנועעי (נ"א דטעמי) דמנגני, ובנגוונא דילהון אזלין אבתייהו אתוון ונקודי, ומתנענען אבתייהו כחילין בתר מלכיהון. גופא אתוון, ורוחא נקודי. פלהו נטלו במטלניהון בתר תנועעי (נ"א טעמי) וקיימי בקיומיהו. פד נגוונא דטעמי נטיל, נטלי אתוון ונקודי אבתייהו. פד איהו פסיק אנון לא נטלין וקיימי בקיומיהו.

והמשפלים יזהירו, אתוון ונקודי. פזהר נגוונא דטעמי. הרקיע אתפשטותא דנגוונא כגון אנון דמתפשטי בפשיטו ואזלו בנגוונא. ומצדיקי הרבים אנון פסוקי דטעמי דפסקי במטלניהון דבגין כך אשתמע מלה. יזהירו אתוון ונקודי ונהרין כחדא במטלנין ברזא דסתימו במטלנותא (נ"א כאנון) כאנון שבילין סתימין. מהאי אתפשט